

Nb1

Kapsel

Chr. H. Wetters

DEN GAMLE MÅLAREN

ELLER

EN BIT AF HELSINGFORS TIDNINGAR.

DEN GAMLE MÅLAREN

ELLER

EN BIT AF HELSINGFORS TIDNINGAR.

N 61
Kapitel

[Galitski, Johan Fredrik]

DEN GAMLE MÅLAREN

ELLER

EN BIT AF HELSINGFORS TIDNINGAR.

Comedi med sång, i tre Tablæer.

Säljes till förmån för de brandskadade i Wasa.

Helsingfors,

Finska Litteratur-Sällskapets Tryckeri, 1852.

Imprimatur: *Herrman Molander.*

Personerna:

FRU TRICOT.

HERR TRICOT, hennes man.

LINA, hennes styfdotter.

SALOMON EK, gammal målare.

DAHLSTRÖM, Sjökapten.

FÖRSTA FRUN.

ANDRA FRUN.

ETT UNGT FRUNTIMMER.

EN HERRE.

ANNETTE, tjensteflicka hos Fru Tricot.

Första Tablån.

Theatern föreställer ett rum hos Tricot's, med tvenne dörrar i fonden och på sidorna. Till venster en soffa med ett bord, försedt med några häften af Läsebibliotheket, framföre. Stolar, och emellan fonddörrarne ett bord.

Första Scenen.

Herr och Fru TRICOT. De tyckas, då ridån går upp, redan en stund grålat.

Fru Tricot, förgad.

Jaså! På alla mina milda och välmående förebråelser för det du nu en hel natt varit borta, och först klockan tio på förmiddagen behagat komma hem, har du inte annat att svara än: »Söta Agatha! jag är ju återkommen.» Men jag skall ha äran säga Herrn, att han icke allenast är återkommen, utan till och med ankommen. Och hur ser du ut se'n? gråblek i ansigtet, som ett par illa tvättade franska handskar, ögonen palvade i tobaksrök, och snus på nattkappan. Du milde Gud! är det fasoner det? Nå, får man lof att veta hvar Herrn tillbringat sin natt? törs man tala det, hva?

Herr Tricot.

Jo, min söta Agatha . . . men lofva mig att du inte nyper mig i mina öron, det är fasligt hva' de växa af en sådan motion . . .

Fru Tricot.

Jag lofvar ingenting . . . nå?

Herr Tricot.

Söta Agatha! Jag råkade i går afton några bekanta och så följdes vi åt och drucko en liten thoddy och språkade . . . men sedan proponerades att vi skulle spela ett lite parti . . . och . . .

Fru Tricot.

Och så glömde du hus och hem och din ömma maka, som med oro och otålighet väntade dig . . . Nå, huru mycket vann du då?

Herr Tricot.

Min söta Agatha! Inte vann jag något . . . jag . . .

Fru Tricot.

Hval! har du förlorat till på köpet?

Herr Tricot.

Jag hade en faslig otur . . . söta Agatha . . . jag satt och passa och passa, men fick betar på nollissimo, ena högen efter den andra, till dess jag var nära sextio. Då beslöt jag följa din prin-

cip, att oupphörligt göra betar och derigenom uttrötta mina medspelare; men det var som förgjort. De fingo bara höga spel och ville på inga vilkor uppskjuta spelet till en annan gång. Ändteligen klockan 4 var det slut och då hade jag förlorat 900 point . . . sedan kom en »landsknekt».

Fru Tricot, slår ihop händerna.

Nå du min Gud! går du och spelar med sådant folk . . . men du hade väl så mycket förstånd att du inte betalade, utan skyllde på att du glömt börsen hemma . . . ?

Herr Tricot.

Inte betala! hvad tänker du på! Jag, en Tricot! inte betala? Jag skall säga dig, min söta Agatha, att jag oaktadt dina många försök ändock vill vara ansedd som en hederlig karl, fastän jag i mitt hus, tack vare dig, du hulda maka! är en staccare; men en gång ledsnar jag också . . . och . . .

Fru Tricot, förvånad.

Hval hvad är det jag hör! Vill myran med sin lilla gadd sticka igenom skosulan, som betäcker den henne i stoftet trampande foten? . . . ha! ha! ha! Jag märker att dina öron fått vara för länge i fred; men jag skall en gång lära dig mores jag . . . det skall min själ dröja innan du slipper ut på egen hand . . . under det hon säger detta har hon sökt få tag i den ständigt undflyende Tricot, hvilken slutligen kryper under bordet i fonden; i detsamma inkommer Annette.

Andra Scenen.

DE FÖRRA. ANNETTE.

Fru Tricot.

Hvad är det om, hvad vill du ha för en dans?

Annette, rädd.

Söta fru, herr Ek är här . . . han . . .

Fru Tricot, söker sansa sig.

Jaså, bed honom komma in . . . nå, går du? . . .

Annette, för sig, i det hon går.

Ja, det skall inte behöfva sägas två gånger; går.

Tredje Scenen.

DE FÖRRA, utom Annette.

Fru Tricot.

Nå, vill du komma fram; hörde du inte att Eken kommer?

Herr Tricot, under bordet.

Nej, ser du! jag kommer inte fram. Jag skall en gång låta dig se att jag är herre i mitt hus och gör som jag vill . . .

Fjerde Scenen.

DE FÖRRA, EK.

Ek, går fram till fru Tricot.

God morgon, min goda fru Tricot! hur står det till? . . . och hur mår mamsell Lina . . . och

bror Tricot . . . ? ser sig omkring men hvar fan är han? Jag tyckte jag hörde honom tala, då jag kom in, blir varse Tricot hvad fan bror, hvad gör du der?

Herr Tricot.

Jag . . . jag . . . söker efter en . . . en synål, . . . som . . .

Ek.

Som du tappat, ja . . . ha, ha, ha! det undrar jag inte på. Det är längesedan du höll en sådan der liten tingest mellan fingrarna, och då satt du åtminstone på bordet. Nå fick du reda på den? En maschin med två ögon bör väl kunna få tag i en som bara har ett.

Fru Tricot.

Kom fram nu, kära Tricot. Om du ligger der aldrig så länge, så får du ändå inte rätt på hvad du förlorat.

Herr Tricot, i det han kryper fram.

Nej, nej, Gud nåd! så visst! jag får aldrig åter hvad jag förlorat. TILL EK. God morgon, min hedersbror! du är lycklig du, du behöfver inte söka efter synålar.

Ek.

Nej, Gud ske lof! Men jag kom hit för att tala om några angelägenheter och, vändande sig till Fru Tricot, fråga om herrskapet i afton ämna sig till Fabrikör Roslings på balen och i sådant fall an-

hålla om äran att få kuska min tillkommande svärmor och mamsell Lina . . .

Fru Tricot.

Med största tacksamhet antager jag herr Eks artiga tillbud, å såväl egna, som Linas vägnar.

Ek.

Godt, godt fru Tricot. Se så bror, är du nu ledig, så låt oss gå in till dig, röka en pipa och prata om . . . du vet, de gå in till höger.

Femte Scenen.

Fru Tricot, ensam.

En präktig karl den der gamla Eken; men deremot en mes, min enfaldiga Tricot. Att gå och spela bort så mycket penningar. Och då jag i förrgår plågade honom på alla upptänkliga sätt att få en ny sidenklädning, då fanns det inte Gud bevars! Sjunger.

Hvad en Borgarhustrus lott är svår,
Då hon har en man som ej spenderar
Fyra sidenklädningar hvart år;
Men hvar qväll går ut och prefererar.

Om man nu beger sig på en bal
Och man ej är ny från tån till toppen;
Genast hviskas: »Fy, det luktar mal,»
Då man svänges om uti galoppen.

Grann och ny jag ständigt vara plär:
Siden, guld och tyll — båd' ut och innan.
»Ingen skilnad» — så mitt valspråk är —
»Uppå Borgarfrun — och Statsrådinnan.»

Derför kan väl hvar och en tänka sig min harm nu, att vara tvungen gå på Roslings bal i afton med en klädning, som redan är ett halft år gammal. Hvad ska' de säga? Ah! jag skäms ögonen ur mig; men vänta, min kära Tricot! i det hon går vänta mig du . . . Går in till venster.

Sjette Scenen.

LINA och ANNETTE inkomma från venstra fonddörren.

Lina.

Hör på kära Annette! spring till herr Catani och köp mig lite pastiller . . . jag vet inte, men jag är så rysligt ledsen.

Annette.

Herre Gud, att mamsell skall vara så ledsen . . . jag går strax.

Lina.

Annette!

Annette.

Mamsell!

Lina.

Tala inte om det för mamma, du vet så noga hon är i småsaker. Se så, skynda dig nu, för

rätt som det är, så kan herr Ek vara här. Ack! så mycket jag höll af honom förut, så förargad är jag på honom nu, sedan han börjat fria till mig.

Annette.

Åh, han är redan här; han har väl gått in till pappa; men jag springer nu, mamsell.

Lina.

Hvad! är han redan här? Ah, min Gud! Annette! jag tror jag inte bryr mig om några pastiller; jag vill prata med dig i stället. Hör på, kära Annette, om herr Ek skulle fria till dig, hvad skulle du då svara?

Annette.

Hvad tänker mamsell på? . . .

Lina.

Nå, hvad svarade du?

Annette.

Jag svarade mycket höfligt . . .

Lina.

Höfligt ja, det är klart som kristall . . . men ser du, jag tror du svarade på det här viset: »Herr Ek! om jag blott skulle lyda mitt förstånd, så skulle jag inte ett ögonblick tveka att knyta en förbindelse, som lofvade mig den lugnaste framtid. Var öfvertygad att jag för herr Ek hyser den

mest oinskränkta aktning . . . och om inte herrn försmår en ung flickas vänskap så . . .

Annette.

Det der låter ju som en korg, fastän fint flätad.

Lina.

Nål kan jag då säga karlen midt i ansigtet att jag tycker om honom, jag sade ju då en osanning?

Annette.

Men när pappa, eller rättare mamma, vill det, så . . .

Lina.

Ja det är just det värsta. Pappa och han äro gamla vänner . . . och . . .

Annette.

Åh! med pappa gick det väl ändå an; men mamma . . .

Lina.

Ja, mamma vill bestämdt att jag skall taga honom . . . och när hon vill så . . . ack, jag är så ledsen . . . så ledsen; söta Annette skynda dig nu efter pastillerna. *Annette springer ut.*

Sjunde Scenen.

Lina, ensam.

O min Gud! huru tråkigt det är sedan man blifvit nitton år! och jag, som drömde mig lifvet

så gladt och så fröjdefullt, då jag skulle uppnå den åldern! Men hvarför skall det också finnas gamla ungar till i världen? och om de nu ovilkorligt skola finnas, så kunna de åtminstone låta unga flickor få vara i fred. Det kunde jag väl aldrig tro att herr Ek, som är en så genombeskedlig karl, skulle falla på den galna idén att vilja gifta sig med mig . . . O min Gud ändå! Jag vet inte rätt hvad som gör mig så förskräckligt orolig. Gråter.

Åttonde Scenen.

LINA. Fru TRICOT inkommer.

Fru Tricot.

Hvad, jag tror du står och gråter, Lina? skäm ut dig! det klär just en fästmö . . .

Lina.

Söta mamma!

Fru Tricot.

Ja, ja, du är väl inte fästmö ännu; men i morgon så . . . Lina suckar. Det är inte värdt att sucka och jemra sig nu längre, utan ta' ett raskt beslut. Du känner min . . . det vill säga din fars vilja. Han tycker inte om dessa eviga uppskof, och herr Ek är heller ingen karl att hutla med.

Lina.

Har jag någonsin varit olydig mot mina föräldrar?

Fru Tricot.

Nej, det kan jag visst inte säga. Du är ett godt och beskedligt barn och vill visst göra dina föräldrar glädje.

Lina.

Ja, det vet Gud!

Fru Tricot.

Och nu, då du kan belöna oss för alla våra omsorger . . . så . . . men kära du, gråt och lipa inte nu . . . det kan ju i alla fall inte hjälpas . . . Torka nu bort tårarne och se inte hängfärdig ut. Herr Ek kan komma ut hvilket ögonblick som helst, han är inne hos pappa.

Lina.

Men söta mamma! kan jag inte slippa att fara på balen i afton? Jag mår verkligen alls icke bra.

Fru Tricot.

Det var besynnerligt! Aldrig har du mätt illa förr, då det varit fråga om att få dansa . . . och nu . . .

Lina.

Men bara denna gången. Jag tror jag glömt bort att dansa.

Fru Tricot.

Sådant pjoller; men se der är han.

Nionde Scenen.

DE FÖRRA. EK.

Fru Tricot.

Var så god och stig på, herr Ek . . . var så god . . . ursäkta, Lina är lite upprörd. Till Lina Se så, se glad ut nu, barn.

Ek.

Det är en prydnad för qvinnan att vara känslfull . . . skulle någon annan ha' sagt; men jag säger, fan respectere mig, att jag hellre ser tårar i glas, än i vackra ögon. Men nu kanske jag från mamsell Linas egen mun får höra löftet om att få komma hit i afton och med min Grolle och kursläda föra herrskapet på balen?

Fru Tricot.

Tänk så ledsamt, herr Ek; Lina säger att hon är sjuk.

Ek.

Åh! det beklagar jag mycket. Jag hoppades annars att mamsell Lina skulle få rätt roligt. Unga flickor och baler accordera alltid, som berliner-blått och guld. Törhända blir mamsell bättre till aftonen. Jag lefver på hoppet, sa' lindansaren . . . och går nu in till Tricot igen. Jag kom bara ut att titta lite, efter jag hörde att mamsell Lina var här. Mjuka tjenare mina damer, mjuka tjenare! Går ia till höger.

Tionde Scenen.

DE FÖRRA. utom EK.

Fru Tricot.

En rätt hygglig karl, den der Eken; men, hvad som är ändå bättre: en rik karl, fastän han är snål; men förstår en hustru sin sak rätt, så får hon nog sin kära man att öppna pungen. Nå, nå, det der skall jag sedan lära dig, mitt barn.

Lina.

Men söta mamma! bara jag slipper fara i afton; bara denna gång!

Fru Tricot.

Näh?

Lina.

Så skall jag i morgon ge bestämdt svar.

Fru Tricot.

Du är så besynnerlig, och jag vet inte hvad jag tänker på, som tål höra sådana capriser; men om det blir efter min önskan så . . .

Lina, suckande.

Det skall bli det då.

Fru Tricot.

Här har du en kyss för det, min snälla flicka! jag visste nog jag att min lilla Lina skulle vara snäll och förständig.

Lina.

Och jag slipper balen?

Fru Tricot.

Det slipper du, mitt barn; det är inte mer än rätt och billigt. Så, adjö med dig nu. Går in till venster.

Elfte Scenen.

LINA, sedan ANNETTE.

Annette, tittar in genom dörren, och då hon ser att Lina är ensam, inkommer hon. I det hon ger henne en strut.

Se här är den förbjudna frukten, mamsell.

Lina.

Förbjuden, säger du? Men är det då något ondt uti att köpa lite pastiller, då man är ledsen?

Annette.

Stackars lilla mamsell! Om jag kunde hjälpa henne . . .

Lina.

Det är för sent att tala om det nu.

Annette.

Huru då?

Lina.

Jag har gifvit mitt bestämda löfte.

Annette.

Aj! aj! men hvarföre var det så brådtom.

Lina.

Jo, ser du! annars hade jag varit tvungen att fara på balen i afton.

Annette.

Tvungen!

Lina, suckar.

Sköna pastiller!

Annette.

Men säg, söta mamsell, hvarföre vill mamsell inte fara?

Lina.

För det att det inte är roligt att dansa, då man knappt kan återhålla sina tårar.

Annette.

Åh, dem blåser nog musiken bort.

Lina.

Och tänk dig, att herr Ek, troligen af bara artighet, bjöd upp mig i går till första valsen; men nu dansar han bara den der otäcka gammalmodiga valsen, och äfven den så illa, att jag riktigt skäms på hans vägnar.

Annette.

Åh, han kan vara lika bra karl för det; inte blir man alltid lycklig med en dansmästare.

Lina.

Det är nog sannt, och om jag bara hade det minsta annars emot honom; men jag bär en riktig aktning för honom.

Annette.

Ah, då blir mamsell nog lycklig.

Lina.

Och så är han gammal och kan bli sjuklig.

Annette.

Ja »det är så vackert att vara sjuksköterska åt sin man,» det har mamsell Bremer sagt.

Lina.

Ja, men inte är det roligt.

Annette.

Man får inte se på sitt nöje i all sin dar.

Lina.

Se så, nu äro pastillerna slut. Hvad skall jag nu roa mig med?

Annette.

Der ligger ju en hel hög af Läsebibliotheket.

Lina.

Det har jag läst alltihop. Uppvecklar struten Få se hvad det står på den här tidningslappen. Läser

Jaså, en bit af en recension . . . än på andra sidan då? »Genom offentlig auction» . . . usch då! »Anmälde resande»: »Handlanden Sillfors från Borgå, bor hos Fru Strandberg. . . » oändligt intressant! Kapten Dahlström från Åbo bor hos . . . Annette! Annette!

Annette.

Nå, hvad står på mamsell?

Lina.

Hör du inte? Kapten Dahlström från Åbo!

Annette.

Än sen då?

Lina.

Än sen då? Hur kan man fråga så dumt? Men det är sannt, du har inte kastat boll med honom, du; inte seglat tillsammans med honom till Runsala, du; inte valsat med honom.

Annette.

Ah! nu mins jag. Den der sjökaptan som mamsell talat så mycket om.

Lina.

Har jag det? fy, det borde du inte påminna mig om nu.

Annette.

Hans namn skall också inte vidare komma öfver mina läppar.

Lina.

Men Annette lilla, det är sista dagen i dag. Hvad har jag då sagt om honom?

Annette.

Att mamsell . . . att han vore den ende, som . . .

Lina.

Har jag verkligen sagt det? ja då har jag tänkt det också.

Annette.

Att han är så god, så hygglig, så . . .

Lina.

Hör du Annette, det faller mig något in; tänk om han skulle vara hos Roslings i afton! jag vill minnas att han känner dem.

Annette.

Om det är sannt, och om han är i staden så . . .

Lina.

Om han är i staden? Men det står ju här.

Annette.

Hvem vet om den här biten är ur ett blad för någon af de här dagarne.

Lina.

Det är sannt. Ack! hur skall jag få veta det!

Annette.

Ja, det vet jag inte.

Lina.

Det var dumt det . . . men hör du, spring och köp lite mera pastiller, det kunde ju hända att du fick se tidningen. Kors så dumt att pappa aldrig håller någon tidning.

Annette.

Jag skall försöka, mamsell. Springer ut.

Tolfte Scenen.

LINA ensam.

Herre Gud hvad jag känner mig underlig. Nog är jag bra barnslig ändå! men det har jag allt att tacka den här biten af Helsingfors Tidningar för. Aldrig har måhända någon prenumerant förut funnit tidningens innehåll så intressant, som jag nu! Jag skall sätta den i glas och ram. Men nog gör jag bra orätt ändå, som tänker så mycket på kaptenen. Gud vet om han någonsin tänkt på mig? och herr Ek sen! men det är ju sista dagen i dag. I morgon och sedan alla dagar får jag nog sörja. Derföre vill jag nu vara glad . . . och nu springer jag in till mamma och säger att jag är frisk och far med på balen . . . ah! en glad aning säger mig att allt skall gå bra. Ännar springa ut; i detsamma inkommer Annette.

Trettonde Scenen.

LINA, ANNETTE.

Annette.

Se här mamsell, här äro pastillerna.

Lina.

Dem får du äta sjelf, kära Annette, jag är så glad nu, så jag bryr mig inte mera om dem. Springer in till venster.

Annette, ser efter henne.

Stackars den goda mamsell Lina! hon är så glad nu . . . och bäst var det att hon gick; ty icke hade jag ändå haft hjerta att säga henne att den der tidningslappen redan var flere månader gammal. Går.

Fjortonde Scenen.

TRICOT och EK.

Ek.

Det är då afgjort, bror: du säljer bort din landtegendom, och klokast är det; du skulle lydt mitt råd och aldrig köpt den. Du är inte den första handverkaren, som samlat förmögenhet på sitt yrke och grävt ned den på landet. Nej, bror! man skall, fan respectere mig! vara född på åkern och uppammad i ladugården, för att rätt begripa sådant der; men hade din första hustru, din förståndiga Maria, lefvat, så hade det aldrig händt.

Tricot.

Ja, ja, men hur skall jag få min Agatha öfvertalad?

Ek.

Ah, låt mig sköta den saken. Men oss emellan sagdt, så är din Agatha just ett hår af pirro. Och fan respectere mig, jag begriper huru hon kunnat göra en sådan kruka af dig; ty en riktig kruka är du; ingenting fattas, inte en gång öronen. Men det är rätt åt dig; ty du var en liten tyrann mot din beskedliga och undfallande Maria. Då var du styf som camfas; nu är du mjuk, som en utsliten schernell. Och inte allenast dig sjelf, utan äfven din förmögenhet har din stolta Agatha förstört; men så går det, bror: den som bjuder frosseriet till middag, får spisa qvällsvard med behofvet. Dock, det är af gammal vänskap, som jag vill rädda dig, och af gammal kärlek, som jag vill rädda din dotter, och hon må, dock utan minsta tvång, bli min maka eller ej — så skall gamla Eken ändå alltid vaka öfver Marias dotter, som är mig så kär . . . att . . . rörd.

Tricot.

Min hederlige, gamle vän! Trycker hans hand.

Ek, torkar ögonen.

Jag tror, fan respectere mig, att känslan håller på att stryka grundfärg på kindbenen. Men nu, efter så många år, känner jag behof af att

öppna mitt hjerta för dig. Ja, min bror! äfven jag älskade din aflidna Maria, och huru sannt, huru troget, det har du sett. Vet du bror! hela min lefnad kan liknas vid en tapetvåd, tryckt med ljusare och mörkare trafaretter. Sjunger.

Mitt lif uti tvåfaldig mening
Så färgrikt och skiftande gått;
Ibland blått och gult i förening
Ibland rödt, men mestadels grått.
Min gladaste tid var i läran,
Ej sorg och bekymmer då fanns.
Pong pongtuli — slagsmål och dans
Var jemt min begäran.

Så snart jag blifvit gesäll, for jag till Stockholm; der hände mig en fan till förtret, en riktig ledsamhet; men

Då gaf jag mig åter på resor
Och sjöng till dess sorgen försvann.
Jag fuskade, tiggde, fick snäsor;
Men mat och quartér ock ibland.
Åt landsbygdens gummor och tärnor
Jag måla' med blått och carmin
Pong pongtuli — kistor och skrin
Med årtal och stjernor.

Så vandrade jag rundtomkring Sverige och var lat som en äkta artist. Slutligen for jag hem på en Åbopaket; men fan vet hur det gått, om

jag icke blifvit kär i Marie. Ett, tu, tre blef jag nu min egen och:

Så lat, som jag förr var, och svirig,
Så flitig och sparsam jag blef.
Sen dess jag alljemt kallats girig;
Men kärleken dertill mig dref.
I hemlighet gafs dock Maria
Guldfingerborg och klädningstyg.
Pong pongtuli — jag var för blyg
Att våga mig fria.

Till sist tog jag mod och begaf mig
I frack till den älskade mön.
Jag hviskade blyg... »o, håll af mig!
Blif min... min Maria så skön.»
Till svar hon mig viste förlägen
Sitt finger med guldring uppå . . .
Pong pongtuli — vännen Tricot
Mig ren gått i vägen.

Tricot.

Stackars min gamle vän!

Ek.

Ja du, trycker hans hand, jag kom för sent. Då började jag åter falla in i mina gamla vanor; men kärleken räddade mig för andra gången. Ser du, jag föll på den galna-idén att vilja skölja ned min sorg och var jemt på treqvart; men då mötte jag en dag Marie . . . och hon såg på mig . . . med

en blick sådan, att jag blef spiknykter bums. Då trampade jag ihjäl latmasken, gaf supsjukan en örfil och började brottas med min motgång; och sen dess har Salamon Ek, Gud ske lof! alltid varit en nöjd och glad toker; och så bör det vara, då man har ett rent samvete, god hälsa, friska armar och lite »snaljo» till . . . Och nu bror, finner du väl huru varmt det blef om hjertat, då ni gaf mig rättighet att fria till Lina. Hej! gubben känner sig ung på nytt; ty du skall veta bror, att om också terpentinen och blyhvitten gör målarens förstånd lite marmorradt, så är hjertat ändå enfärgadt. Och nu bror . . .

Tricot, ser sig omkring.

Tyst bror, der ha' vi . . . suckar.

Femtonde Scenen.

DE FÖRRE. FRU TRICOT.

Fru Tricot.

Hvad suckar du så tungt för?

Herr Tricot.

Jag suckar icke tungt, jag suckar djupt, så djupt som komme min suck från . . . en källare.

Fru Tricot.

Eller ett värdshus kanske; men nu kan jag underrätta herr Ek att Lina mår bra och kommer

med på balen, för att få nöjet dansa första valsen med sin tillkommande herr man.

Ek.

Nål det var, fan respectere mig, riktigt roligt! då, gamle målare! måtte då musikens toner och kärlekens aftenvindar sätta lif i dina gamla löpare. Gör några gammalmodiga dansskutt, under det han sjunger.

Ack! väl jag minnes än på femtontalet,
Då ej polkan och masurkan fanns;
Men deremot kadrillen med »fria valet»,
Tripp, angläs och annan riktig dans.
Då gjordes hopp, battenmanger och väsen;
Då gaf oss dansen en herrlig motion;
Men nu för tiden man går i fransäsen
Lika flegmatisk och lugn, som kalkon.
Då fanns det ingen Schnötzing, Strauss och Weller,
Ingen »ångvals» och »champagnelopp»
Och tvåstegsvalsen fanns Gud ske lof ej heller;
Nej man gjorde sina muntra hopp:
Först på klacken, sen på tån;
Har du glömt dig, Salomon? —
Gör försök en gång och nig!
Än är gubben mjuk och vig.
Gerna jag afstår ryktets glans;
Lärdomens slaf behåll din krans!
Ädlare sträfvan aldrig fanns
Än — för en kyss, godt vin och dans.

SLUT PÅ FÖRSTA TABLÅN.